UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Nicolai Cavssini Trecensis, E Societate Iesv, De Eloqventia Sacra Et Hvmana Libri XVI

Caussin, Nicolas

Coloniae Agrippinae, 1634

Apostrophe.

urn:nbn:de:hbz:466:1-70090

Visual Library

pari ego, & aduerſarius periculo ad iudicium venimus: ſed mihi quidem, nolo autem quicquam initio dicendi ominoſius proloqui. Interdum etiam vtimur hac figura, quaſi ad alia properemus. Tale eſt Virgilianum illud:

Quos ego: ſed motos præſtat impoṅere fluctus.

Definitur ab Alexandro Rhetore λόγον ἐπιτείνων τὸ παρασιωπώμενον, ἢ παραλείπων τὸ γινωσκόμενον, ἢ σιωπῶν τὸ αἰσχρόν. Oratio extendens, quod reticetur, vt apud Demoſthenem. Μήτηρ μὲν ὑπῆρχε πολίτης, πατὴρ δὲ οὐκ ἐρῶ πόθεν. Plus auget ſilendo, quàm ſi enarraſſet: Alias, vel omittit, quod notum eſt, vel reticet, quod obſcœnum eſt.

Apoſtaſis.

A nonnullis ſeparatio dicitur, quod permixtos ſenſus ſeparat, atque dilatat. Videtur æqualibus membris, & interuallis diſtincta oratio, metaphora ducta à conſitis arboribus. Nam Theophil. lib. 3. de cauſ. plant. conſitarũ arborum interualla vocat ἀποστάσεις. Meminit eius figuræ Hermog. lib. 1. περὶ ἰδεῶν, & Philoſtr. in epiſt. ad Iulian. αἱ δὲ ἀποστάσεις, εἴτε προβολαὶ, τῶν λόγων Γοργίου ἐπεχωρίαζον πολλαχοῦ μὲν, μάλιστα δὲ ἐν τῷ τῶν ἐποποιῶν κύκλῳ. Apoſtaſes verò, ſeu proiecturæ orationum Gorgiæ in familiarem vſum, & conſuetudinem veniebant, ſæpiſſimè quidem, maximè verò in poetarum circulo. Tale eſt illud, ſeruiebat forum cubiculo, Prætor meretrici, carcer conuiuio, dies nocti. Murrhedius apud Senecam. Meminit quoque Philoſtratus in Gorgia ὁρμῆσαι καὶ τοῖς σοφισταῖς ἦρξε, καὶ παραδοξολογίας, καὶ πνεύματος, καὶ τοῦ τὰ μεγάλα μεγάλως ἑρμηνεύειν, ἀποστάσεών τε καὶ περιβόλων. Ariſtides περὶ σεμνότητος, ait, ἀπόστασιν fieri, ὅταν τοῦ συμπλέκειν κατὰ τὸ ἑξῆς καὶ συνάπτειν ἀλλήλοις ἀποστάντες, εἰς ἀρχὴν ἰδίαν ἐπανάγωμεν ὥστε τὸ σεσωρευμένον τῶν νοημάτων χωρίσειν ἀποστῆναι. Rhet. Græc p. 642. Cuius definitionis ſatis obſcuræ, hic eſt ſenſus, Apoſtaſis eſt amplificatio quædam ſententiæ, per variam rerum inter ſe copulatam ſeriem, in idem principium reuoluta. V. G. *grauia patrat Philippus.* Simplex eſt ſententia, & minimè figurata. At ſi diffundas hoc pacto, *Theſſaliam ſubiugauit, Eubœam ſibi mancipauit, in Helleſpontum proficiſcitur*, ſenſibus & colis inter ſe diſtincta, ac ſeparata, tunc fit ea, quæ à Græcis Rhetoribus dicitur ἀπόστασις. Omnia enim declarant, & explanant, quod initio poſitum eſt, *grauia patrat Philippus.*

Fortè προβολῶν

Apoſtrophe.

Auerſio. Neceſſaria plerumque figura, vbi, quæ ad alios dicta volumus, ad alios dicere videmur. Sic plerunque conuertimus orationem in reum ab iudice, cum illa tamen, quibus aduerſarium alloquitur, iudici alligentur. Acutiſſimum exemplum in Philippicis Demoſthenis, vbi, quibus verbis populum Athenienſium monitum vult, eadem ſe dicit apud Græcos, & Arcadas, & Meſſenios concionatum inuidioſè. Et M. Tullius cum ſæpe alius, tum pro Roſcio conuertit orationem ad Chryſogonum, ab illo loco, rogat, oratque te Chryſogone, &c. Aquil. p. 19.

Aria.

Execratio oratoria apud Ciceronem, ô ſcelus! ô portentum in vltimas terras exportandum! Apud Virg. Iul. Rufini p. 17.

At tibi pro ſcelere exclamat, pro talibus auſis,
Dij, ſi qua eſt cœlo pietas, quæ talia curet,
Perſoluant grates dignas.

Eadem Catara.

Aſtyſmus.

Vrbana dictio. Hæc figura fit exercitatis alijs ingenua feſtiuitas, vt apud Ciceronem, reſpicite, reſpicite iudices, hominum fortunas, reſpicite Fabritij ſenectutem: cum hoc reſpicite ornandæ orationis cauſa ſæpè dixiſſet, reſpexit ipſe: at Frabritius à ſubſellijs demiſſo capite diſceſſerat. Et aliàs, negabat ius tam nequã eſſe Verrinum. Et idem alibi, execrabatur Sacerdotem, qui tam nequam Verrem reliquiſſet. Iul. Rufini p. 24.

Aſyntacton.

Quum conſueta orationis ſtructura, ſiue ſyntaxis immutatur, quod multis modis contingit, quos in Homero obſeruat Plutarchus de ſchematibus.

Aſyntheton.

Eſt, vel dialylon, cum oratio nulla coniunctione connexa, velut ſolutæ ſententiæ regulam ſeruat. Vt, conſilium, patriã galea, clypeoque reſultant. Irrita deflexit, partim ſtringentia corpus. Et, ipſi, numerumque modumque carinis, Nos æra, manus, naualia demus. Iul. Ruff. p. 32.

Lati-

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN